1

Много мисля за Лъки, а ми се ще да не е го правя, защото Лъки е мъртъв. Мъчно ми е за него. Много! Аз избрах името Лъки – Щастливец, но в края на краищата се оказа, че Лъки не е нито щастливец, нито късметлия. Искам да плача, но не мога. Полошо от това, че не мога, е това, че не знам защо не мога. Просто не мога.

Понякога си мисля, че сънувам лош сън, някакъв ужасен кошмар. Скоро ще се събудя, Лъки ще е жив и всичко ще си бъде така, както си е било. Но сънищата и кошмарите свършват само когато се събудиш, а аз не мога. Опитвам се. Опитвам се през цялото време, но не мога. И вече знам, че това не е сън, че всичко, което се случи на мен и на Лъки, е напълно истинско. Лъки е мъртъв, а аз съм затворен в собствената си глава и не мога да изляза от там.

Не мога да се събудя, но мога да чувам. Мога също така да усещам миризми. Мога да

чувствам и да си спомням. Спомням си всичко, всеки миг от онова, което стана.

Беше събота, току-що бяхме закусили. Целият уикенд беше пред мен – футбол в парка с Марти и останалите, след това в неделя ще дойде тате и ще ме вземе. Ще идем отново с лодка до Салком. Едва сдържах нетърпението си.

В това време иззвъня телефонът. Тате! Това е тате. Той винаги звъни в събота сутрин. И както винаги, мама не се обади веднага. Телефонът звъни ли, звъни. А когато най-после вдигна слушалката, мама изобщо не беше любезна. Тя отдавна не е била любезна и мила с тате. Лъки заджафка към телефона. Той е като малко кутре – лае по всичко и по всеки: по пощальона, по млекаря, по мухата на прозореца, по някакво куче на екрана на телевизора. А всъщност изобщо не е малък. Даже е по-голям от мене на години. Просто никога не порасна. Винаги тича насам-натам и постоянно подскача.

Мама държи слушалката в ръка и аз чувам гласа на татко:

– Ало! Ало!

– Изведи го на разходка, Роби! – каза ми мама, без да обръща внимание на татковия

глас. – Искам да поговоря с баща ти.

Двамата с тате винаги си „говорят“, но никога не решават проблемите си. Аз продължих да стоя там, където си бях, защото исках да разбера какво става.

– Роби! Направи каквото ти казах! Изведи Лъки на разходка!

Престорих се, че не съм я чул, и тя повиши глас.

– Роби, моля те, изведи кучето! Може да си купиш и сладолед.

– Супер! – казах аз.

Сега вече тя побесня.

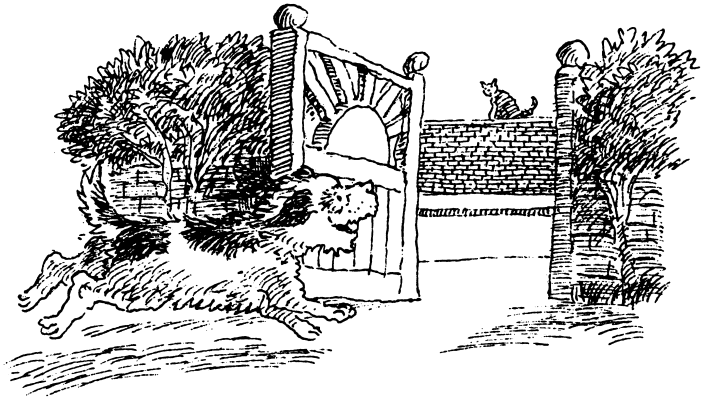
– Не казвай „супер“! Знаеш, че мразя тази дума. Хайде излизай!

– Излизам. Супер! – повторих аз, само за да я подразня. – Хайде, Лъки! Разходка!

Ели извика от горе и попита дали може да дойде с мене. Казах не, защото щеше да обува ботушите си с часове и освен това винаги настоява да спираме при пейките, за да ги храним.

Лъки подскачаше наоколо и лаеше, та се късаше. Разбира се – току-що беше чул най-хубавата дума на света – разходка!

Отворих и Лъки изхвърча на пътеката и хукна напред с див лай. Обикновено слагам

каишката му, преди да отворя вратата на двора, но този път тя зееше. Някой вече я беше отворил. Тогава видях котката – едрата раирана котка на мисис Чилтън. Седеше на припек върху стената на отсрещната страна на улицата и се миеше. След това всичко стана много бързо. Лъки летеше по пътеката с оглушителен лай и ръмжене, а малките му крачка се мятаха шеметно. Беше толкова смешен, че не се сдържах и избухнах в смях. После изведнъж смехът ми секна, защото осъзнах опасността, за която трябваше да се сетя още в самото начало.

Лъки изхвърча от вратата и преди да го спра, беше вече на пътя. Затичах след него. Чух колата, чух скърцането на спирачките и видях как Лъки изчезва под гумите. Изобщо не видях как колата ме блъсна, но го усетих.

Чух дори собствения си писък. Полетях във въздуха, паднах, премятах се и се търкалях.

След това бях в линейката, но някак си не можех да се събудя. Сякаш нищо в мене не действаше. Не можех да се помръдна, не можех да мръдна нито пръстите, нито краката си, абсолютно нищо. Но вътре в главата си бях буден. Напълно буден.

Спомням си, че в линейката си мислех: „Може би съм мъртъв. Може би точно това е да си мъртъв.“ Оттогава мислих много за това и то вече не ме притеснява, във всеки случай не често. Знам, че съм жив, защото кракът ме боли през цялото време, а също и главата. Чувствам се така, сякаш по цялото ми тяло се е разхождало стадо слонове. Искам да кажа, че ако си мъртъв, не би трябвало да усещаш никаква болка, нали?

В линейката чувах как мама плаче, а някакъв човек ѝ повтаря, че всичко ще бъде наред, че не трябва да се тревожи, че болницата е наблизо. Спомням си, че човекът сложи маска на устата ми. Когато пристигнахме, усетих по лицето си студен въздух. През цялото време мама държеше ръката ми. Не спираше да ме целува и да плаче и аз исках да отворя очи и да ѝ кажа, че съм добре. Само че

не можех и все още не мога.

Сега мама е тук, в стаята при мене, заедно с Ели. Имало е случаи, когато не можех да понасям даже мисълта, че малката ми сестра ще се завърти край мене – тя може да бъде страшно досадна. Сега бих дал всичко, всичко на света да отворя очи и да мога да я видя.

Слава Богу, сега мама и Ели не плачат толкова често като преди. Доктор Миризлив дъх им каза, че плачът им само ще ме разстрои, че аз ги чувам и че те трябва да ми говорят. Само че от начина, по който го правят, на мене ми е ясно, че в действителност те не вярват, че аз ги чувам. Просто се надяват да е така. Вярно е, че понякога се опитват да ми говорят, но през повечето време всъщност говорят не на мен, а за мен. Точно като сега.

– Изглежда много розов – казва Ели и докосва бузата ми, а аз усещам остротата на мъничкия ѝ нокът. – И е много горещ. – Сега тя сяда на леглото ми и започва да си играе с пръстите на ръката ми, сякаш са играчки. – „Едно прасенце тръгнало към пазара, едно прасенце останало у дома...“ – И преди си играеше така. Щеше да изкара цялата залъгалка заедно с гъделичкането накрая. Ами да,

продължава... – „А едно прасенце квичало: „Квик-квик-квик!“ по целия път към дома“.

И пръстите ú бързо затичаха от дланта нагоре по цялата ми ръка. Гъделичкаха ме много, но не можех да се закискам, както тя искаше. Щеше ми се да се събудя веднага и също да я загъделичкам. Да я гъделичкам, гъделичкам, гъделичкам, докато се пръсне от смях. Обичах да я разсмивам, но сега не мога да го направя. Не мога.

– Роби защо има тая тръба в устата, мами? – пита отново тя.

И мама обяснява – отново, и ú казва да не пипа тръбите ми.

– Той защо не се буди, мами?

– Ще се събуди, Ели, ще се събуди. Той просто спи. Уморен е.

– Защо е уморен?

Мама не отвръща, защото не може.

Искам да им задам много въпроси. Искам да питам за какво са всички тези мои тръбички. Целият съм набучен с безброй ужасни тръбички, които влизат в мен и излизат от мен. Искам да ги питам за Лъки. Наистина ли е мъртъв? Кажете ми! Трябва да знам. Каквото и да е, трябва да го знам. Освен това искам да знам дали „Челси“ е победил в съ-

бота. Дали Дзола е вкарал гол? Обзалагам се, че да. Той е най-добрият играч в целия свят. Върхът!

И още нещо. От колко време съм тук? Откога лежа в това легло? Работата е там, че за мене няма нито ден, нито нощ, няма нито вчера, нито днес, нито утре, затова ми е трудно да разбера откога съм тук. Мисля си, че може да са около три дни, може би четири, но изобщо не съм сигурен.

Спя много, но никога не знам колко. Струва ми се, че и в момента заспивам. Когато се събудя, мама все още е тук с Ели, може би и с баба – баба току-що излезе да пазарува. А може би вместо тях тук ще е тате или пък доктор Миризлив дъх, който ще пъха или ще вади от мен нови тръбички. Може тук да е Трейси, която, както винаги, ще се погрижи да ми е удобно и комфортно. Тя е моята медицинска сестра и наистина е страхотна. Освен това мирише много хубаво. На цветя. Не като доктор Миризлив дъх. Той мирише на чесън.

Докато работи, Трейси често пее. Има си любими песни и любими певци, например Джон Ленън и Кристи Маккол. Според нея Кристи Маккол е най-добрият. Трейси често ми пуска дискове. Освен това ми казва и ня-

кои тайни. Открих, че да си в кома, си има и хубави страни и едната от тях е, че понякога хората ми споделят тайните си. Може би го правят, защото и през ум не им минава, че мога да ги чуя и че изобщо някога ще се събудя. Но аз мога и ще го направя. Трейси постоянно говори за приятеля си Тревър – къде са били предишната вечер, какво са правили, какво ѝ е казал за лека нощ. Тревър! Ама че име...

Тази сутрин тя за пореден път му беше ядосана, защото забравил за рождения ѝ ден. Или му беше бясна, или го обичаше лудо. Не можеше да реши кое от двете. Аз пък мисля, че Тревър сигурно е глупак, истински глупак, и когато се събудя, ще ѝ го кажа.

Оборва ме дрямка и започвам да се унасям, но мама не ме оставя на мира. Още е тук и се надвесва над мене. Чувствам близостта ѝ. Усещам топлината ѝ, усещам косата ѝ върху лицето си, когато ме целува.

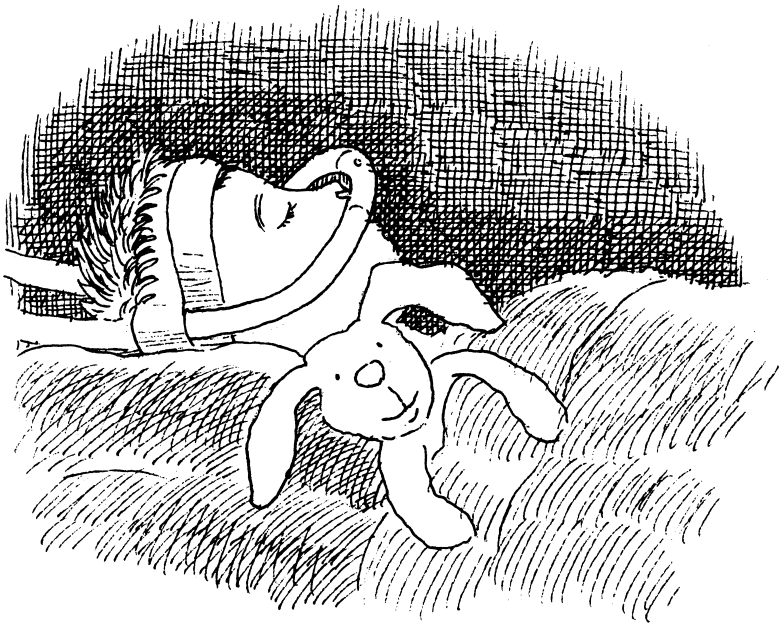
– Баща ти ще намине да те види малко по-късно, Роби. А аз ще дойда отново утре сутрин – сега тя плаче. – Моля те, събуди се, Роби, моля те!

Опитвам се, мамо! Наистина се опитвам.

Ели също ме целува и сега ухото ми е мокро.

– Донесох ти Понго – казва тя. – Той ще се грижи за тебе. Ще ти помогне да се събудиш.

Понго е нейният заек за гушкане – с клепнали уши, бледосин, с розови очи. Той е нейният любимец и тя не понася да са разделени. Ще ми се да я прегърна и да ѝ благодаря. Ще ми се да ѝ кажа, че Понго е страхотен, наистина страхотен. Но тях вече ги няма и аз съм сам.

Молитва за момчето в кома

Тази сутрин в началното училище в Тивъртън всички се молиха за Роби Ейнсли, който миналата седмица беше блъснат от кола. Класната ръководителка госпожа Тинли сподели: „И децата, и учителите в нашето училище много обичат Роби. Той е централен нападател в училищния футболен отбор, пее в хора, а съвсем наскоро игра ролята на Оливър Туист в училищната пиеса.“

Роби Ейнсли остава в кома и на животоподдържащи системи в болницата в Уонфорд. Според лекарите състоянието му остава непроменено.

